

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-7391/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Katije Jarnec iz Zagreba, Vrbani 21, OIB: 07532296955, zastupana po punomoćniku Frani Bazina, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupani po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 07. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenicu punomoćnice Lea Juranec, odvjetnička vježbenica kod odvjetnika Frane Bazina, i zamjenik punomoćnika tuženika Tamara Horak, odvjetnička vježbenica u Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se Odredba članka 2./ KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 04/06 od 16. veljače 2006. godine zaključenog između tužitelja Katije Jarnec, Zagreb, Vrbani 21, OIB: 07532296955 kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao kreditora koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“ – u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Odbija se tužiteljica sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva, preko dosuđenog u toč. I. izreke ove presude, kao neosnovanim.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Katiji Jarnec iz Zagreba, Vrbani 21, OIB: 07532296955, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 675,59 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 669,41 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključila sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 04/06 od 16. veljače 2006., kojim joj tuženik odobrava kredit u kunskoj protuvrijednosti od 7103020972 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 30 godina. Člankom 2. KAMATE I NAKNADE predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tužiteljici je za navedeni kredit naplaćena naknada za obradu zahtjeva. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužiteljica bila primorana pristati, odnosno platiti kako bi mogla dobiti traženi kredit. Na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik joj je naplatio iznos od 647,04 EUR. Spornim člankom (točkom) 2. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužiteljice na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i nišetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužiteljicu uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužiteljici bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužiteljica na potpis dobila unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužiteljici uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužiteljici prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi nišetnom dio odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Oспорava vrijednost predmeta spora te navodi da tužiteljica nema pravni interes za vođenjem ove parnice. Navodi kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je upoznao i stavio tužitelju na raspolaganje Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Dostavlja izvadak iz Upute službenicima za

odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada 6 zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu (stranica 5-12 spisa), potvrda (stranica 15 spisa), izvadak iz upute (stranica 104-105 spisa) i proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 148-150 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 16. veljače 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj 04/06. Nije sporno niti da je člankom 2. st. 3. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora te da joj je slijedom toga naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.875,15 kn. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je i tužiteljičino svojstvo potrošača.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

6. Odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu određeno je kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7. Iz dopisa potvrde tuženika od 7. kolovoza 2023. razvidno da je dana 28.2.2006. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.875,15 kn.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kreditnog zahtjeva sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala kako je predmetni kredit u banci tuženika podigla zbog kupnje stana u Hrgovićima u Zagrebu 2006. Radilo se o stanu u kojem je živjela zajedno s bivšim suprugom, djecom i s roditeljima od bivšeg supruga. U stanu je živjela od 2006. pa do 2020., s tim da su se suprug i ona rastali 2019., a stan je prodan 2020. Pregovore oko sklapanja kredita vodila je u poslovnici tužene banke u Zaprešiću, ne sjeća se točne adrese. Mora napomenuti kako je u Ugovoru o kreditu navedena s prezimenom Škrinjarić jer su stan kupili u veljači 2006., a oženili se u travnju 2006., kada je prezime navedeno u Ugovoru promijenila u Jarnec. Navodi da je spornu odredbu o naknadi za obradu kredita uočila, pitala za tu naknadu te joj je na to odgovoreno da je to sastavni dio Ugovora o kreditu, da je to tako. Nitko joj nije predočavao u banci neke dodatne letke ili tarife pomoću kojih bi mogla izračunati visinu te naknade. Također joj nitko nije u banci spominjao za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Naknada joj je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita, dakle kada joj je kredit isplaćen, već je umanjen za iznos te naknade.

8.1. Sud prihvća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. st. 4. predmetnog ugovora o kreditu kojom je određeno kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 2. st. 4. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a na temelju koje je tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu zahtjeva, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 4.875,15 kuna te je i naplaćena u istom iznosu, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Naime, navedeni Ugovor o kreditu sklopljen je bez

pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnompravan položaj u odnosu na banku. Naime, odredba čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužiteljice kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za obradu zahtjeva, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Stoga pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi" jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla samo istu odredbu ugovora prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nije bilo. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP.

12. Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za

ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZPP te članka 87. stavak 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. U preostalom dijelu zahtjev u kojem tužiteljica traži da se utvrdi ništetnost dijela odredbe kojom se Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti temeljem Ugovora "sve" naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora i tužbeni zahtjev valjalo je odbiti kao neosnovan jer je predmet tužbe i raspravljanje o ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, dok se o "svim" naknadama i troškovima koje se Korisnik kredita obvezao Kreditoru platiti temeljem Ugovora u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u ovom postupku nije raspravljalo, niti se takve naknade i troškovi navode u činjeničnom supstratu tužbe pa je u tom (preostalom dijelu) dijelu odbijen tužbeni zahtjev tužitelja (toč. II. izreke).

14. Neosnovano tuženik osporava tužiteljici status potrošača. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji stana. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

15. Suprotno stajalištu tuženika, tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO, u svezi odredbe čl. 322. ZOO. Ovo i iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe.

16. Tuženik je osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora. Odredbom članka 40. st. 1. ZPP propisano je ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, a tužitelj u tužbi navede da pristaju da umjesto udovoljenja tom zahtjevu primi određenu novčanu svotu kao vrijednost predmeta spora uzeti će se ta svota. U drugim slučajevima kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu mjerodavna je vrijednosti predmeta spora koju tužitelj u tužbeni naznačio (st. 2. te odredbe). Ako u slučaju stavka 2. toga članka tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarane nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja za zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu brzi i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora (stavak 3. te odredbe). Potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu, i to dijela u kojem se korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove u skladu s odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora (deklaratorni tužbeni zahtjev) pa je prema stajalištu ovog suda u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti novčane tražbine tužitelja koju može

ostvariti osnovom utvrđenja ništetnom citirane odredbe o nakadi koja je pak naplaćena u iznosu od 4.875,15 kn (647,04 EUR), a ne vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, a koju je očito tužitelj suviše visoko naznačio, tako da je sud po prigovoru tuženika na pripremnom ročištu vrijednost predmeta spora odredio u iznosu od 647,04 EUR (tako i Županijski sud u Rijeci u GŽ-378/2026-2 od 12. ožujka 2026.).

17. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP, budući da tužiteljica nije uspjela samo u neznatnom dijelu zahtjeva, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga tužiteljici, imajući navedeno u odlomku 16. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje koje za koje mu je priznat trošak pripada 100,00 EUR. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 4. veljače 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 1. travnja 2026. i 7. srpnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat joj je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

17.1. Odluka o visini troškova koji tužiteljici nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-60,00 EUR
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-66e03**

Kontrolni broj: **0cd8a-9776b-1e665**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.